

Διαβάζουμε στην **ΑΥΓΗ** δήλωση του υποψήφιου του ΣΥΡΙΖΑ στην Αθήνα σχετικά με την καταστολή των κινητοποιήσεων ενάντια στην κατάργηση της αργίας της Κυριακής, με τον τίτλο:

«Ο Γ. Σακελλαρίδης για την επίθεση στην Ερμού: **Δεν υπολόγισαν τους πολίτες της Αθήνας»**

Ποιοι είναι όμως οι πολίτες; Η ακροβασία των λεπτών ισορροπιών της διατύπωσης στον τίτλο, συνεχίζεται και στη δήλωση, η οποία έχει ως εξής:

“Με χημικά και άγρια καταστολή, τα ΜΑΤ προσπάθησαν να διαλύσουν τη συγκέντρωση των εργαζομένων που **διαμαρτύρονταν** για το άνοιγμα των καταστημάτων τις Κυριακές. **Χωρίς να υπολογίσουν τους πολίτες της Αθήνας**, έριξαν χημικά στον κεντρικότερο εμπορικό δρόμο, την Ερμού, ανάμεσα σε μικρά παιδιά, μητέρες και ηλικιωμένους. Και φυσικά πέτυχαν το σκοπό τους: εκτέλεσαν σωστά τις εντολές κυβέρνησης και τρόικας, **πλην όμως, τα μαγαζιά έκλεισαν** από τα χημικά” αναφέρει ο Γαβριήλ Σακελλαρίδης για την επίθεση των ΜΑΤ σε εργαζόμενους στην Ερμού.

“Επαναλαμβάνουμε ότι το άνοιγμα των καταστημάτων τις Κυριακές **οδηγεί σε λουκέτο τα μικρά μαγαζιά**. Αυτό που λείπει **από τους πολίτες** δεν είναι ο χρόνος για ψώνια, αλλά τα χρήματα”, προσθέτει ο υποψήφιος του ΣΥΡΙΖΑ για το δήμο της Αθήνας.

Η ΑΥΓΗ

avg1.gr

Η διάταξη των δυνάμεων λοιπόν ήταν:

α) οι **εργαζόμενοι** “που διαμαρτύρονταν” [εκείνοι διαδήλωναν, δε διαμαρτύρονταν, εσύ, Γαβριήλ;],

β) τα **ΜΑΤ**

γ) “**οι πολίτες**”, στους οποίους ως φαίνεται δεν συμπεριλαμβάνονται οι πρώτοι και τους οποίους, κατά Γαβριήλ, δεν σκέφτηκαν οι δεύτεροι όταν χτύπαγαν as usual τους πρώτους.

Τέλος, **δ)** ευρύτερα στο φόντο: «**τα μαγαζιά**», η αγορά.

Μπερδεύεται όμως ο πολίτης:

1/ Ήταν τελικά καλό ή κακό που έκλεισαν τα μαγαζιά;

2/ Σίγουρα η αγριότητα της καταστολής στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό του καπιταλισμού και της

Ευρωπαϊκής Ένωσης στρέφεται αδιάκριτα 'επί δικαίων και αδίκων'. Γιατί όμως πρέπει να θεωρείται πιο άδικο το χημικό που τρώει κάποιος που επιμένει να ψωνίσει σε τέτοιες συνθήκες σε μέρα απεργίας, από το ξύλο, τις γκλομπιές και τα χημικά ενάντια σ' αυτούς που αγωνίζονται;

Ορισμένοι ιδιοκτήτες που θέλησαν να ανοίξουν τα μαγαζιά τους, υποχώρησαν εξαιτίας της μαζικότητας και της αποφασιστικότητας των συγκεντρωμένων.

Κάποιοι εργοδότες όμως, δε δίστασαν να κρατήσουν τους εργαζόμενους κλειδωμένους στα μαγαζιά, ακόμα και στις αποθήκες!

Ανάμεσα στο -εύλογο- ενδιαφέρον για το **λουκέτο στα μικρά μαγαζιά**, στους **πολίτες** τους οποίους δε σκέφτηκαν τα ΜΑΤ και στα **μεγάλα μαγαζιά** που τελικά υποχρεώθηκαν να κλείσουν, πού υπάρχει το ενδιαφέρον και **για τους εργαζόμενους που αγωνίζονται**; Που ενώ τους ξεζουμίζουν «τα μαγαζιά» (αφεντικά, τα λέγαμε παλιότερα...), ενώ τους αφήνουν απλήρωτους και τους βάζουν να δουλεύουν με μειωμένους μισθούς στα κάτεργα και την Κυριακή, απεργούν, διαδηλώνουν και δέχονται τη βάρβαρη καταστολή των ΜΑΤ;

«Αυτό που λείπει **από τους πολίτες** δεν είναι ο χρόνος για ψώνια, αλλά τα χρήματα», καταλήγει η δήλωση που ακροβατεί ανάμεσα στην αγοραία έννοια της 'αγοράς' και στο ιδεολόγημα του 'πολίτη'. Διαφεύγει έτσι της οπτικής ότι το 'καταναλωτικό κοινό' δεν είναι κάτι άλλο, ξέχωρο από τον κόσμο της εργασίας που, εκτός από τα χρήματα, του λείπει και ο χρόνος για να ζήσει που του τον κλέβει το κεφάλαιο.

3/ Δεν είναι εκκωφαντική η απουσία μιας συγκεκριμένης λέξης από την τόσο ζυγοσταθμισμένη δήλωση, της λέξης **«απεργία»**; 24ωρη απεργία είχε κηρυχθεί από την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας, καθώς και άλλα σωματεία του εμπορίου, τον Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου Αττικής κλπ.

Όσο για την απουσία της λέξης **«αγώνας»**, είπαμε: «Με την ψήφο μας, αλλάζουμε την πόλη, αλλάζουμε τη ζωή μας».

Ή, γενικεύοντας, όπως είπε ο Τσίπρας αλλά και το κεντρικό σλόγκαν της καμπάνιας του ΣΥΡΙΖΑ:

«Ψηφίζουμε και φεύγουν!»

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι εδώ, όμως η αριστερά είναι αλλού. Η αριστερά κάνει αγώνες, δεν κάνει μάρκετινγκ.

Συνθήματα, όχι **σλόγκαν**, φώναζε ο κόσμος που αγωνίζονταν στην Ερμού:

«Ένας είναι ο δρόμος εργάτη να νικάς, οργάνωση αντίσταση στους χώρους της δουλειάς», «Αυτοί μιλάνε για κέρδη και ζημιές, εμείς μιλάμε γι' ανθρώπινες ζωές», «Η αλληλεγγύη όπλο των εργατών, πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών», «Βιτρίνες λουσάτες, απλήρωτοι εργάτες», «Ανυπακοή, δεν δουλεύω Κυριακή», «Αυτή την Κυριακή να πάνε για δουλειά υπουργοί, οι δήμαρχοι και τα αφεντικά», «Κάτω οι νόμοι της αγοράς, το μέλλον ανήκει στον κόσμο της δουλειάς», «Αν δεν αντισταθούμε σε κάθε μαγαζί, σκλάβους θα μας έχουνε για μια μπουκιά ψωμί», «Χωρίς εσένα γρανάζι δεν γυρνά, εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά».